

asistenční pejsek

7.díl
2024

ADÉLKA VII

SKODA

Letos na podzim Adélka oslaví už své 7. narozeniny. Za tu dobu prošla obrovskou proměnou. Z nezkrotné divošky se z ní stala dáma. Ale i tak si ponechala kus své koketnosti a nespoutanosti – to je prostě její Já, bez toho by to byl jen takový obyčejný tuctový pejsek.

Od doby, co mám Adélku, jsem vůbec nemusela být hospitalizovaná. Předtím jsem musela každý rok na minimálně 3 týdny do nemocnice. Zvládly jsme spolu covidové období i náročné cestování do práce. Tady se musím zastavit a moc pochválit Adélu, jak perfektně zvládala pobyt se mnou v práci. Vůbec to neměla jednoduché. Pracovala jsem v integrační dílně, kde každou směnu byl obrovský hluk a prach. I přesto všechno byla moc hodná, statečná a vždy se snažila udržovat v dobré náladě celý kolektiv dílny.

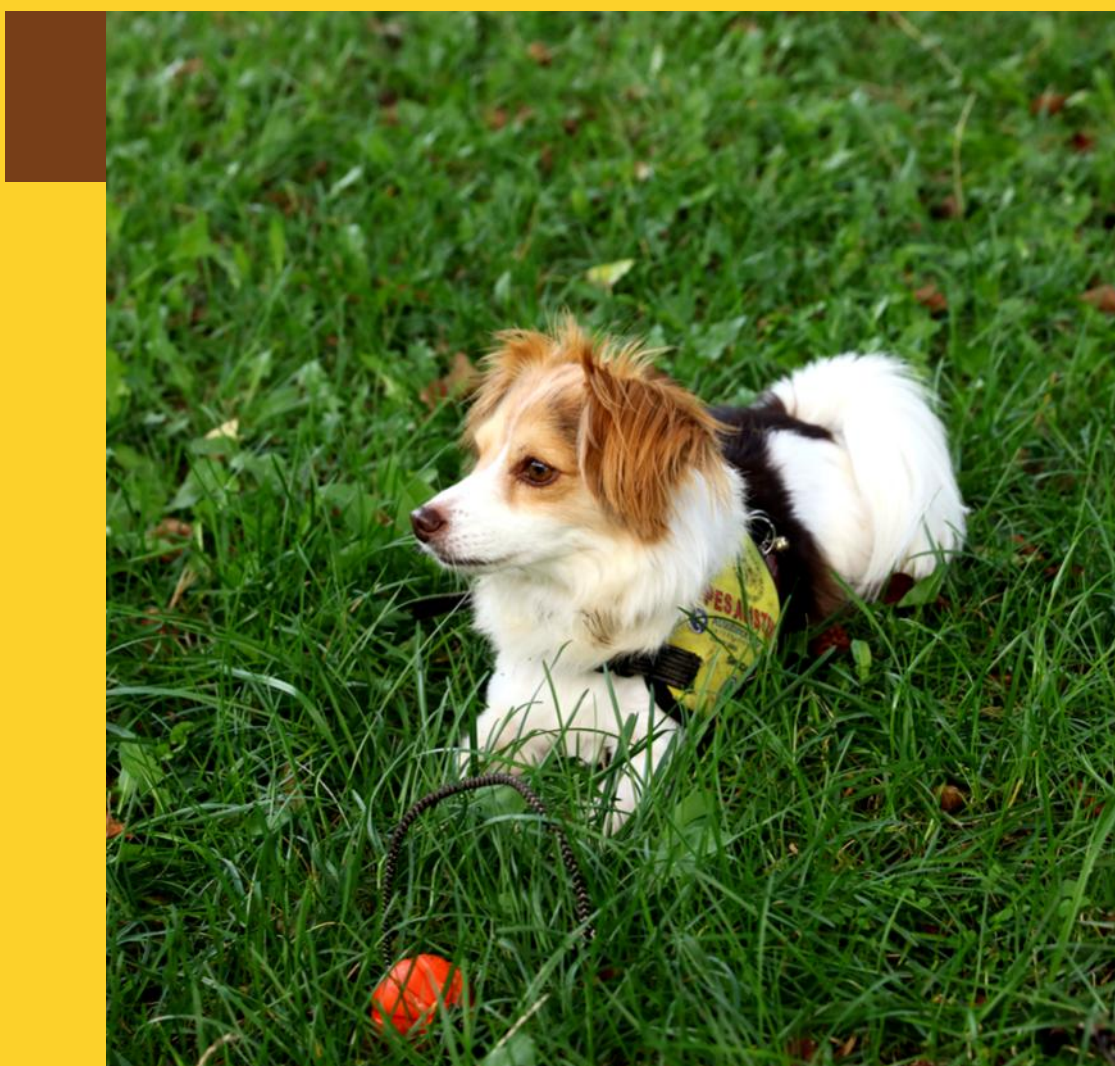

V letošním roce jsem už do práce vůbec nechodila a užívala jsem si toho, že mám Adélku. Momentálně Adélka rozdává svou radost a lásku i mým lékařům. Největší kamarádka je s paní doktorkou na ortopedii. Podobným způsobem funguje s paní psycholožkou při pravidelných terapiích. Holky spolu sedí na obrovském křesle a něco si pořád spolu špitají. Někdy to je i tak, že mám terapii já a i Adélka – když nejsem úplně v pohodě. Ta holka to klidně v tom obrovském křesle zalomí a nestydí se ani chrápat nahlas.

V únoru jsem byla na jedné z několika plánovaných operací. Tam sice Adélka nemohla být se mnou, ale alespoň při pravidelných návštěvách v nemocnici jsme se mohli vzájemně podpořit. Za lékaři nejezdím jen v rámci Prahy, ale musím zajíždět hromadnou dopravou i do vzdálenějších míst. Při tomto cestování mezi kraji jsem bohužel zjistila, jak moc mi hází klacky pod nohy absence ukotvení ASISTENČNÍHO PSA V ZÁKONU, aby mohl mít stejná práva jako VODÍČÍ PES. Opakovaně jsme měla problém v mimopražské autobusové dopravě, kde mne odmítali přepravit s odůvodněním, že jejich přepravní podmínky neumožňují převážet pejsky. Nepomáhal odkaz na statut asistenčního psa, prokázání příslušným dokladem potvrzujícím absolvování výcviku asistenčního psa, ani můj TP doklad.

Podobné situace jsem zažívala v obchodech. V jedné obchodní galerii jsem musela volat na tamní ochranu policii, protože pracovník security agentury mě omezoval v pohybu a atakoval mne slovně i fyzicky, aby mi s Adélkou zabránil v další průchodu obchodním centrem. Tím mě dostal do tak silné ataky, že jsem tam zkolabovala. Naštěstí jsem měla na pomoc svědka z jednoho z obchodů a přivolání příslušníci policie byli na mojí straně. I v této situaci mi Adélka byla nápomocna, ale i když už umím pracovat se svým onemocněním, měly jsme obě pak v následujících dnech hodně těžké období.

Tenhle rok byl celkem náročný, ale už se těším na ten příští, který snad bude lepší, pestřejší a nebude mně a Adélce házet klacky pod nohy v tolika zbytečně nepříjemných situacích s neplatnými omezeními. Běžnému životu lidí s asistenčními pejsky stále chybí pevnější opora a ochrana v aktuálně platné legislativě. Bez ní nám často nepomohou ani doporučení Ombudsmana, která jen obecně odkazují na omezování osobních svobod a znevýhodňování osob s postiženími.

Děkujeme za Vaši podporu a přejeme nám všem klidné a pěkné dny.

M + A

